

OLE KRARUP
Advokat
Gl. Hellebækvej 9
3000 Helsingør

olekrarup@stofanet.dk
Tlf 49217280 - 40419054

Til pressen

Uddrag af anklagerne mod regeringen der indleveres til Københavns Byret i denne uge som:

STÆVNING

Som advokat for... 30 sagsøgere indstævner jeg statsminister Anders Fogh Rasmussen og udenrigsminister Per Stig Møller til på Danmarks regerings vegne at møde som sagsøgt ved Københavns Byret i denne retssag.

Sagsøgerne nedlægger under sagen følgende

PÅSTAND

Sagsøgte skal anerkende, at den overladelse af danske myndigheders kompetencer, der er en følge af lov nr. 447 af 11. oktober 1972 med det samlede indhold, loven har efter ikrafttræden af lov nr. 321 af 30. april 2008, er i strid med Danmarks Riges Grundlov af 5. juni 1953,

principalt som følge af, at Lissabon-traktaten rummer indgreb i de beføjelser, der tilkommer danske myndigheder i henhold til grundloven, idet disse underordnes Unionens overstatslige kompetence mht. retsanvendelse og retshåndhævelse i så betydeligt og så ubestemt omfang, at traktaten ikke grundlovsmedholdeligt kan tiltrædes uden forudgående ændringer af grundloven i overensstemmelse med dennes § 88,

subsidiært som følge af, at sagsøgte har handlet i strid med Grundlovens § 20, hvis krav til vedtagelse af lov nr. 321 af 30. april 2008 ikke har været fulgt, uanset at der ved loven overlades beføjelser, som efter grundloven tilkommer rigets myndigheder, til Den Europæiske Union.

UDDYBNING

Søgsmålets genstand er Lov nr. 321 af 30. april 2008 § 1, stk. 1, der indeholder den hovedbestemmelse, at ”Lissabontraktaten om ændring af traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og visse tilknyttede akter med tilhørende protokoller og erklæringer kan ratificeres på Danmarks vegne”.

”Lissabontraktaten” er en samlebetegnelse for to traktater, nemlig (1) Traktat om Den Europæiske Union (TEU), (2) Traktat om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (TEUF), der begge blev undertegnet den 13. december 2007. Lissabontraktaten blev indgået til afløsning af Traktat om en forfatning for Europa, der var blevet vedtaget af stats- og regeringscheferne i de daværende EU-medlemsstater 29. oktober 2004. Forfatningstraktaten trådte imidlertid ikke i kraft, da den ikke kunne tiltrædes af medlemslandene Frankrig og Holland, som følge af, at folkeafstemninger i begge lande afholdt i 2005 resulterede i et vælgerflertal i mod traktaten.

Den juridiske ramme

De i påstanden anførte grundlovsbrud perspektiveres af, at Lissabontraktatens samlede tilblivelsesproces gør det klart, at sagsøgte deltog i forhandlinger, der havde til formål at sikre gennemførelsen af en traktat, der *på afgørende substantielle punkter var identisk med den forkastede forfatningstraktat*. I tilknytning hertil vil sagsøgerne dokumentere, at forhandlingsforløbet – hvis systematiske hemmeligholdelse søges afdækket gennem retssagen – viser, at sagsøgte har medvirket til en traktat, der ville kunne træde i kraft *uden folkeafstemning i medlemslandene*, og desuden at de nævnte formål er blevet søgt virkeliggjort på basis af to redigeringsteknikker:

(1) gennem systematisk kamuflage. At den reelle identitet søges kamufleret demonstreres f.eks. i Udenrigsministeriets svar på spørgsmål 26 fra Folketingets Europaudvalg, hvori det fastslås at der i relation til EU's Charter om grundlæggende rettigheder ikke er nogen juridisk forskel mellem den forkastede Forfatningstraktat og Lissabontraktaten, men at sidstnævnte har udskilt det nævnte charter fra selve traktatteksten for at ”forlade forfatningskonceptet”.

(2) ved at redigere traktatteksten så uoverskuelig at den er på det nærmeste ulæselig. Dette demonstreres af beslutning på regeringskonferencen gående ud på, at ingen EU-institution må offentliggøre en sammenskrevet (såkaldt konsolideret) traktattekst, inden traktaten var ratificeret i samtlige medlemslande. I overensstemmelse hermed forelå en konsolideret – og dermed i princippet læsbar – traktat først 24. april, altså efter Folketingets behandling af traktaten.

Sammenfattende er der tale om udenrigspolitisk/demokratisk magtfordrejning – både som selvstændigt anbringende og som en perspektivering der åbner for en intensiv judiciel efterprøvelse der bryder med traditionel statsretlig antagelse, at domstolene kun reagerer, når ”det med sikkerhed” kan antages at der er handlet i modstrid med grundloven.

Specifikke anbringender

1. Identiteten med forfatningstraktaten vil blive dokumenteret gennem en udtømmende sammenligning mellem forfatningstraktaten og Lissabonstraktaten, og hertil svarende kritisk analyse af justitsministeriets redegørelser (henholdsvis 2004 og 2007) for de grundlovsmæssige konsekvenser af de to traktater. Begge punkter drejer sig om, *hvilke beslutninger EU kunne træffe på grundlag af forfatningstraktaten, men ikke på grundlag af Lissabonstraktaten* – og som et modstykke hertil: *Hvilke kompetencer beholder Danmark efter Lissabonstraktatens ikrafttræden, som ville være overladt til Unionen efter forfatnings-traktaten?*
2. Afskaffelse af Søjle 3 (mellemsstatsligt samarbejde), hvorved den samlede EU-magt bliver overstatslig (den nugældende søjle 1). I tilknytning hertil gør sagsøgerne gældende, at den traktatfæstede tilvalgsordning inden for retsvæsen kræver § 20-procedure.
3. Udenrigspolitik: At EU traktathjemlet får status som ”Juridisk Person” (TEU artikel 47) betyder selvstændig EU-kompetence til traktatindgåelse, herunder tilslutning til EMRK; dette indebærer dels overladelse af kompetencen til at indgå traktater, som grundloven henlægger til danske myndigheder (som antaget af Højesteret i dom af 6. april 1998, dels ubestemte, men omfattende beskæringer af danske domstoles kompetence.
4. Tilsvarende betydning har Charter om grundlæggende rettigheder, som i henhold til TEU artikel 6, stk. 1 er gjort retligt bindende. Sammenholdt med EU-rettens forrang, som fastslås i Lissabonstraktatens Erklæring nr. 17 betyder dette, at *den danske grundlovs afgørende frihedsrettigheder afskaffes i ubestemt, men særdeles betydeligt omfang til fordel for de i EU's charter indeholdte bestemmelser.*
5. Fra enstemmighed til flertal, TEU artikel 48, stk. 7.
6. Tiltrædelse af EU-domstolens kompetence-ekspansion: F.eks. dommene Vaxholm, Rüffert, Miljø/strafferet. Domstolens retsskabelse og disse domme tiltrædes med Lissabonstraktaten i Erklæring 17: Bekræfter ”Domstolens eksisterende retspraksis”.
7. Punkter der klargøres og dokumenteres efter sagsøgtets opfyldelse af editionspligten.

Vidne- og partsforklaringer

Kræves særskilt mht.

Statsminister Anders Fogh Rasmussen og udenrigsminister Per Stig Møller afhøres som parter.

Ordførerne for folketingets politiske partier under behandlingen af lovforslag nr. 53, der blev vedtaget af folketinget og stadfæstet som lov nr. 321 af 30. april 2008.

Fhv. MEP Jens-Peter Bonde, der som medlem af EU-parlamentets forfatningsudvalg har et indgående kendskab til Lissabonstraktatens tilblivelse.

Fremlæggelser, § 298:

Kræves særlig mht.

Lissabontraktaten i samtlige tekstudgaver, hvori den er blevet præsenteret.

Alle forhandlingsreferater, og de i forberedelses- og forhandlingsfasen udarbejdede notater, erklæringer og andre skriftstykker fra såvel EU-institutioner som nationale forhandlere.